

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI KOMITET EKONOMICZNO-SPOŁECZNY

432. SESJA PLENARNA W DNIACH 17 — 18 STYCZNIA 2007 R.

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wspólnotowy program poprawy skuteczności systemów podatkowych na rynku wewnętrznym (program Fiscalis 2013)

COM(2006) 202 wersja ostateczna — 2006/0076 (COD)

(2007/C 93/01)

Dnia 23 czerwca 2006 r. Rada, działając na podstawie art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 7 grudnia 2006 r. Sprawozdawcą był Umberto BURANI.

Na 432. sesji plenarnej w dniach 17 — 18 stycznia 2007 r. (posiedzenie z dnia 17 stycznia 2007 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 153 do 2 — 3 osoby wstrzymały się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 Komitet zasadniczo zgadza się z przedstawionym przez Komisję dokumentem, niemniej pragnie sformułować kilka uwag i zastrzeżeń dotyczących pewnych aspektów, które jego zdaniem należy wyjaśnić.

1.2 W kwestii szkoleń, uwagi Komitetu odnoszą się do skuteczności dotychczasowych działań. Wydawałoby się, że organizowanie wspólnych seminariów na poziomie Wspólnoty jest zbyt kosztowne w porównaniu z rezultatami. Komitet zastanawia się, czy nie warto byłoby raczej skoncentrować wysiłki na szkoleniach w poszczególnych krajach, które prowadziłyby eksperci przeszkoleni przez Komisję. Kształcenie kadry wykładowców powinno stać się priorytetem programu wspólnotowego.

1.3 Zastrzeżenia dotyczą pewnych niejasnych aspektów udostępniania danych organom publicznym innym niż administracja podatkowa. Warunki i zasady dostępu do danych przez takie organy nie zostały dokładnie określone i budzą wątpliwości, szczególnie ze względu na ochronę prywatności. Należałoby również wyjaśnić kwestię własności i udostępniania danych. Ponadto nie ma informacji dotyczących kryteriów ustalania kosztów, którymi byłyby obciążane strony trzecie chcące uzyskać dostęp do danych.

2. Wprowadzenie

2.1 Organy celne i podatkowe odgrywają zasadniczą rolę polegającą na przeprowadzaniu kontroli na granicach wewnętrznych oraz ochronie interesów finansowych i innych Wspólnoty. W obliczu nowych wyzwań i zachodzących przemian konieczne jest dokonywanie ulepszeń i wprowadzanie nowych rozwiązań, przede wszystkim w dziedzinie informatyki. Omawiany komunikat określa program wspólnotowy na rzecz poprawy skuteczności systemów podatkowych na rynku wewnętrznym (Fiscalis 2013).

2.2 Koszty operacyjne obciążające Wspólnotę można podzielić na dwie główne kategorie: koszty wynikające z działań wspólnych oraz koszty wynikające z działań związanych z technologiami informatycznymi. Działania wspólne obejmują seminaria, pracę grup projektowych, wizyty robocze, wielostronne kontrole oraz szkolenia. Działania w obszarze technologii informatycznych dotyczą funkcjonowania i rozwoju istniejących systemów transeuropejskich oraz rozwoju nowych systemów. Całkowita kwota do sfinansowania z budżetu wspólnotowego w latach 2008-2013 wynosi 156,9 mln EUR. Program 2013 trwa sześć lat, co odpowiada okresowi obowiązywania perspektyw finansowych 2007-2013.

2.3 W motywach preambuły dokumentu w sprawie śródkresowej oceny programu Fiscalis 2007 bierze się w szczególności pod uwagę z jednej strony państwa kandydujące, dla których rezerwuje się możliwość korzystania z konkretnych środków umożliwiających ich administracjom podatkowym wykonywanie pełnego zakresu zadań wymaganych przez prawodawstwo wspólnotowe już od momentu ich przystąpienia do UE, zaś z drugiej strony — kraje partnerskie objęte europejską polityką sąsiedztwa, które będą mogły, pod pewnymi warunkami, uczestniczyć w wybranych działaniach programu (¹).

2.4 Ponadto ocena śródkresowa programu Fiscalis 2007 potwierdziła konieczność bardziej ustrukturyzowanej organizacji wspólnego korzystania z informacji i wymiany wiedzy między organami administracji oraz między tymi ostatnimi a Komisją, jak również potrzebę ugruntowania wiedzy zdobytej w czasie realizacji działań wynikających z programu. Dlatego szczególną uwagę powinno się zwracać na wspólne korzystanie z informacji oraz zarządzanie wiedzą.

3. Treść wniosku dotyczącego decyzji

3.1 Po krótkim przedstawieniu programu działań Fiscalis 2013, w którym określa się terminy, oraz jego zakresu, omawiany dokument wytycza następujące cele programu:

- a) w zakresie podatku od wartości dodanej, podatków akcyzowych i podatków od dochodów i kapitału:
 - i) zapewnienie skutecznej, efektywnej i szeroko zakrojonej wymiany informacji oraz współpracy administracyjnej;
 - ii) umożliwienie urzędnikom osiągnięcia wyższego wspólnego standardu zrozumienia prawodawstwa wspólnotowego i jego stosowania w państwach członkowskich;
 - iii) zapewnienie ciągłego usprawniania procedur administracyjnych z uwzględnieniem potrzeb administracji i podatkowników poprzez rozwój i rozpowszechnienie dobrej praktyki administracyjnej;
- b) w zakresie podatków od składek ubezpieczeniowych — poprawa współpracy między administracjami, zapewniająca lepsze stosowanie obowiązujących zasad;
- c) w odniesieniu do krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących — sprostanie konkretnym potrzebom tych krajów w zakresie ustawodawstwa podatkowego oraz zdolności administracyjnej;
- d) w odniesieniu do państw trzecich, w szczególności krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa — poprawa współpracy z administracjami podatkowymi tych krajów.

3.2 Aby zrealizować te cele, Komisja będzie co roku ustalać program prac. Program ten opiera się na systemach łączności i wymiany informacji, których funkcjonowanie zapewnione jest przez Komisję wobec **wszystkich państw** uczestniczących. Systemy łączności obejmują różne wspólne sieci i systemy (CCN/CSI, VIES, EMCS itd.). Elementy systemów łączności i wymiany informacji nienależące do Wspólnoty obejmują

krajowe bazy danych stanowiące część tych systemów, połączenia sieciowe pomiędzy częściami systemów należącymi do Wspólnoty i nienależącymi do Wspólnoty oraz sprzęt komputerowy i oprogramowanie, które każdy kraj uczestniczący uważa za niezbędne w celu utrzymania pełnej operacyjności tych systemów w ramach swych administracji. Kraje uczestniczące zapewniają operacyjność elementów nienależących do Wspólnoty i ich interoperacyjność z elementami należącymi do Wspólnoty. Komisja koordynuje, we współpracy z krajami uczestniczącymi, aspekty tworzenia i funkcjonowania elementów systemu i infrastruktury należących do Wspólnoty i nienależących do Wspólnoty.

3.3 Komisja i kraje uczestniczące organizują wspólnie seminaria i grupy projektowe oraz zapewniają rozpowszechnianie wyników ich prac. Kraje uczestniczące ze swej strony organizują dla urzędników wizyty robocze. Komisja — we współpracy z krajami uczestniczącymi — rozwija systematyczną i uporządkowaną wymianę informacji wynikających z działań realizowanych w ramach programu.

3.4 Wspólnota i kraje uczestniczące ponoszą wydatki niezbędne do realizacji programu.

Wspólnota pokrywa następujące wydatki:

- a) koszty nabycia, rozwoju, instalacji, utrzymania i codziennej eksploatacji elementów składowych systemów łączności i wymiany informacji należących do Wspólnoty określonych w art. 6 ust. 3;
- b) koszty podróży i zakwaterowania ponoszone przez urzędników z krajów uczestniczących związane z przeprowadzaniem kontroli wielostronnych, wizyt roboczych, seminariów i organizacją grup projektowych;
- c) koszty organizacji seminariów oraz koszty podróży i zakwaterowania ponoszone w celu zapewnienia udziału ekspertów zewnętrznych i uczestników, o których mowa w art. 11;
- d) koszty nabycia, rozwoju, instalacji i utrzymania systemów szkoleniowych oraz modułów, w zakresie, w jakim są one wspólne dla wszystkich krajów uczestniczących;
- e) koszty innych działań określonych w art. 1 ust. 2 lit. f.

Kraje uczestniczące pokrywają następujące wydatki:

- a) koszty rozwoju, zakupu, instalacji, utrzymania oraz codziennej eksploatacji elementów składowych systemów łączności i wymiany informacji nienależących do Wspólnoty, opisanych w art. 6 ust. 4;
- b) koszty szkoleń wstępnych i ustawicznych łącznie z kosztami szkoleń językowych dla swoich urzędników.

3.5 W zakresie monitorowania dokument Komisji nie dostarcza szczegółów, a jedynie stwierdza, że program jest przedmiotem ciągłego wspólnego monitoringu prowadzonego przez kraje uczestniczące i Komisję. Przewiduje się przeprowadzenie oceny śródkresowej i końcowej.

(¹) Dokument roboczy służb Komisji w sprawie śródkresowej oceny programu Fiscalis 2007 (*Commission staff working paper — Mid-term evaluation of the Fiscalis 2007 programme*), SEC(2005)1045 (dostępny w wersji ang., fr. i niem.)

4. Wprowadzenie: zasady, na których powstał program

4.1 Dokument przedstawiony przez Komisję powstał w wyniku powzięcia przez nią zobowiązania wobec Parlamentu Europejskiego oraz Rady, zgodnie z art. 15 ust. 4 decyzji Fiscalis 2003-2007. W związku z tym zobowiązaniem dnia 6 kwietnia 2005 r. Komisja przyjęła komunikat COM (2005) 111 końcowy, stwierdzający celowość opracowania dwóch programów — Cła 2013 i Fiscalis 2013, będących kontynuacją odpowiednio programu Fiscalis 2003-2007 i Cła 2007. Niniejsza opinia Komitetu zawiera uwagi na temat programu Fiscalis. W osobnym dokumencie Komitet zajmuje się programem Cła.

4.2 Program 2013 obejmuje okres 2008-2013 i nie wprowadza znaczących nowych rozwiązań w porównaniu z obecnie realizowanym programem. Jego celem jest raczej zwiększenie skuteczności poprzez zastosowanie głównych wytycznych odnowionej strategii lizbońskiej. Zatem program ten ma w założeniu **dalej rozwijać współpracę między administracjami podatkowymi państw członkowskich** (oraz tych przystępujących w późniejszym czasie), aby osiągnąć cele określone w programie początkowym, mianowicie:

- jednolite stosowanie *wspólnotowego* prawodawstwa podatkowego;
- ochrona *krajowych i wspólnotowych* interesów finansowych;
- sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego poprzez zwalczanie unikania zobowiązań podatkowych i uchylania się od płacenia podatków;
- unikanie zakłóceń konkurencji;
- zmniejszanie obciążeń związanych z wymogami nakładanymi na administracje i podatników.

4.3 Opracowanie omawianego dokumentu zostało poprzedzone dogłębną analizą sytuacji, wizytami w wielu państwach członkowskich i kontaktami z administracją, ekspertami oraz podatnikami. Ustanowiony program **jest przedłużeniem programu 2007, wzmocnionym dodatkowymi środkami finansowymi**, w celu wspierania nowych inicjatyw polityki z jednej strony oraz przewidywania niewielkiego zwiększenia budżetu wszystkich pozostałych podpozycji z drugiej strony”. Komitet wyraża zadowolenie z tego wyboru.

4.4 Jak wspomniano w pktcie 2.2, **całkowity koszt** programu na okres 2008-2013 wyniesie 168,47 mln EUR, z czego większą część stanowią **koszty operacyjne** do pokrycia z budżetu wspólnotowego (156,9 mln EUR). Wydatki w ramach tej kwoty dzielić się będą na dwie zasadnicze kategorie: *działania wspólne i działania związane z technologiami informatycznymi* (IT). Działania wspólne obejmować będą seminaria, pracę grup projektowych, wizyty robocze, wielostronne kontrole, szkolenia oraz inne działania, od których zależy realizacja celów programu. Działania w obszarze technologii informatycznych dotyczą funkcjonowania i rozwoju istniejących systemów trans-europejskich oraz rozwoju nowych systemów.

5. Uwagi ogólne

5.1 Komitet zgadza się z koniecznością kontynuacji programu Fiscalis zgodnie ze wskazanymi ogólnie wytycznymi. Popiera zatem inicjatywę Komisji, mając nadzieję zwłaszcza na to, że na etapie wdrażania programu pewne jego aspekty zostaną ulepszone, w szczególności skuteczność wspólnych programów szkoleń i używania języków. Komisja sama wskazała na obecne braki w dokumencie⁽²⁾, dokonując również przeglądu ewentualnych rozwiązań celem ich wyeliminowania.

5.2 Koncepcja **szkoleń** opiera się na dwóch podstawowych filarach: szkoleniach na poziomie wspólnotowym, finansowanych z budżetu UE, oraz szkoleniach na poziomie krajowym, finansowanych głównie przez dane państwa członkowskie. Termin „szkolenia” obejmuje „szkolenia” w dosłownym znaczeniu tego pojęcia (tzn. nauczanie konkretnych pojęć o charakterze technicznym, prawnym lub administracyjnym przez specjalistów w danej dziedzinie), seminaria (ogólnie o charakterze wielodyscyplinarnym z udziałem urzędników z różnych krajów) oraz **wymianę pracowników** (indywidualną lub grupową).

5.3 W dokumencie wspomnianym w pktcie 3.1 Komisja przedstawia szczegółowy raport o pierwszych rezultatach **programów szkoleniowych**. Sporządzone na ich podstawie zestawienie jest średnio zadowolające. W trosce o uczciwość Komisja nie ukrywa różnych **braków i niedostatków** i proponuje działania zmierzające do ich usunięcia lub zmniejszenia. Nie mogło być zresztą inaczej, jeżeli uwzględni się złożoność programu, liczbę uczestniczących państw członkowskich, różnorodność istniejących systemów, zróżnicowany poziom doświadczenia i organizacji krajowych administracji, a zwłaszcza kwestię dużej liczby języków, która stanowi przeszkodę dla wszystkich programów wspólnotowych i której znaczenie jest często bagatelizowane. Problem polega zasadniczo na **ustaleniu minimalnego wspólnego poziomu wiedzy i kompetencji** mierzalnych przynajmniej przy pomocy minimalnych parametrów, które byłyby możliwe do przyjęcia i stosowania we wszystkich państwach członkowskich.

5.4 Jak wspomniano w pktcie 3.5 **Komisja będzie sprawdzać, czy programy są poprawnie wdrażane. W opinii Komitetu ważne jest zapewnienie przede wszystkim właściwego stosowania** norm wspólnotowych oraz dobrej znajomości wartości wspólnotowych. **Zasadnicze znaczenie mają kontrole**, nie tylko ze względu na konieczność zapewnienia, że fundusze wspólnotowe będą wykorzystywane zgodnie z ogólnymi zasadami rachunkowości budżetowej w odniesieniu do finansów publicznych, ale również dlatego, że poziom przygotowania urzędników krajowych nie może być pozostawiony ocenie jedynie państw członkowskich.

5.5 Zważywszy na złożoność tego zagadnienia, Komitet powstrzymuje się od formułowania jakichkolwiek sugestii, ograniczając się jedynie do pewnych uwag wynikających z obiektywnych względów, bez ustalania, czy są one „politycznie poprawne” czy też nie.

⁽²⁾ Dokument roboczy służb Komisji w sprawie śródkresowej oceny programu Fiscalis 2007, SEC(2005)1045

5.5.1 Przede wszystkim wiadomo, że poziom kompetencji zawodowych i doświadczenia urzędników krajowych różni się w zależności od państwa członkowskiego. Zatem niezmiernie trudno jest znaleźć wspólny moduł szkoleń w ramach **seminariów**, w których bierze udział wielu uczestników. Różnorodność językowa przysparza dodatkowych trudności: sposób odbioru informacji w sytuacji, kiedy jest ona przekazywana bezpośrednio w języku prelegenta, to jedna sprawa, zupełnie czym innym jest za to skuteczność tej samej wiadomości przekazywanej za pośrednictwem tłumacza. Ponadto należy podkreślić, że audio-wizualne środki przekazu (przeźrocza, diagramy itd.) nie mogą być „widziane” w języku uczestników (a znane jest znaczenie „wzrokowego” zapamiętywania informacji). Podsumowując, słusznie jest zastanowić się, czy takie seminaria, których organizacja jest kosztowna pod względem finansów i personelu, nie powinny zostać ograniczone **do niezbędnego minimum** lub przynajmniej przełożone do momentu, kiedy program osiągnie pewien stopień „dojrzałości”. Oszczędności wynikające z takiej decyzji — pod względem środków finansowych i personelu — mogłyby zostać wykorzystane do **sfinansowania**, przynajmniej w części, **szkoleń na poziomie krajowym** w państwach znajdujących się w stosunkowo mniej korzystnej sytuacji, zwłaszcza w krajach, które ostatnio przystąpiły do UE.

5.5.2 W swej ocenie Komisja pomija milczeniem kwestię, która ma zasadnicze znaczenie: **szkolenie kadry wykładowców krajowych na poziomie wspólnotowym**. Szkolenia takie powinny stanowić **najistotniejszy element całego systemu**. W istocie skuteczność informacji, w szczególności dyskusji, które tworzą zasadniczy element szkolenia, można zapewnić jedynie wtedy, gdy osoba prowadząca szkolenie mówi w języku uczestników. Ponadto osoba prowadząca szkolenie, która pochodzi z danego kraju, jako jedyna potrafi wybrać metodę nauczania pozwalającą na zapewnienie przejścia z *jej systemu krajowego*, który powinna doskonale znać, do *systemu wspólnotowego*. Wybór wykwalifikowanej kadry zdolnej do realizacji tego zadania powinien leżeć w gestii władz krajowych. Na etapie selekcji zasadniczym wymogiem powinien być wysoki poziom profesjonalizmu oraz umiejętności pedagogiczne. To samo dotyczy osób, które będą odpowiedzialne za szkolenie „wspólnotowe” wykładowców krajowych. Wreszcie, w opinii ekspertów, tego rodzaju szkolenia nie można przeprowadzać w formie krótkoterminowych seminariów, ale w ramach „kursów”, które powinny trwać przynajmniej dwa miesiące.

5.6 Kolejnym istotnym aspektem — już zupełnie innego rodzaju — jest **powiązanie systemu Fiscalis z systemem Cła 2013** — w szczególności w odniesieniu do podatku VAT i akcyzy. W swojej opinii⁽³⁾ Komitet zwrócił uwagę na drugi motyw wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie elektronicznego środowiska dla urzędów celnych i handlu⁽⁴⁾: „Działanie w zakresie ogólnoeuropejskiej e-administracji [...] wiąże się ze środkami zapewniającymi poprawę skuteczności [...] pomocy w walce z nadużyciami, zorganizowaną przestępczością i terroryzmem [...]”. Komitet zwrócił również uwagę na fakt, że strukturalne powiązanie

⁽³⁾ Opinia Komitetu w sprawie elektronicznego środowiska dla urzędów celnych i handlu, pkt 2.5, DzU C 318 z 23.12.2006

⁽⁴⁾ Wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie elektronicznego środowiska dla urzędów celnych i handlu, COM(2005) 609 końcowy — 2005/0247 (COD)

dokumentacji organów celnych z danymi gromadzonymi przez organy podatkowe odpowiedzialne za podatek VAT mogłyby pomóc w ujawnianiu oszustw w przypadku towarów importowanych z krajów trzecich, zwłaszcza zjawiska fałszowania oznaczeń pochodzenia.

5.6.1 W programie Fiscalis nie wspomina się o jakimkolwiek powiązaniu strukturalnym między dokumentacją Fiscalis a danymi zarządzanymi przez inne administracje. Jedynie piąty motyw wniosku stwierdza, że „powinna istnieć możliwość zawarcia w programie dodatkowych systemów wymiany informacji związanych z podatkami, takich jak system kontroli przemieszczania towarów akcyzowych (EMCS)”. Niemniej jednak chodzi najwyraźniej tylko o wymianę informacji między administracjami podatkowymi.

5.6.2 W cytowanej już w pkt 5.6 opinii Komitet wspomina o zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁵⁾, które wyznacza szereg środków w celu „**zabezpieczenia współpracy policyjnej, celnej i sądowej**”, aby umożliwić realizację **programu haskiego⁽⁶⁾ w dziedzinie bezpieczeństwa Unii**, bezpieczeństwa obejmującego również zwalczanie nielegalnego handlu towarami zakazanymi lub objętymi ograniczeniami. Wspomniane w poprzednim punkcie powiązanie pozwoliłoby, za pośrednictwem organów celnych, na przeprowadzanie kontroli, które obecnie nie są możliwe; stanowiłoby to pośredni sposób przyczynienia się przez administrację podatkową do realizacji programu haskiego. Komitet zdaje sobie świetnie sprawę z tego, że obecnie wdrażane programy oraz trwale ustalone procedury nie pozwalają już na realizację tego typu projektu. Zaleca niemniej, by **strukturalne powiązanie pomiędzy różnymi bazami danych UE i państw członkowskich** było częścią *programów strategicznych* Unii, nie tylko w celu zapewnienia bezpieczeństwa, ale również w perspektywie realizacji wielu innych celów związanych z polityką społeczno-gospodarczą.

6. Uwagi szczegółowe

6.1 **Artykuł 3: Udział w programie.** Program jest otwarty dla państw członkowskich, ale również państw kandydujących, potencjalnych krajów kandydujących oraz dla niektórych krajów partnerskich objętych europejską polityką sąsiedztwa, jeżeli kraje te osiągnęły wystarczający poziom zbliżenia właściwego prawodawstwa. Cel tego artykułu jest niewątpliwie godny pochwały i spójny z zamierzeniem utworzenia jak najbardziej rozległej „przestrzeni podatkowej”. Niemniej Komitet zastanawia się, czy projekt ten nie jest zbyt ambitny, zważywszy na dostępne środki i trudności już teraz napotymane na etapie realizacji, które spotęgują się wraz ze zwiększeniem liczby uczestników.

⁽⁵⁾ Komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — bilansu realizacji programu z Tampere oraz nowych wytycznych, COM (2004) 401 wersja ostateczna

⁽⁶⁾ Komunikat Komisji Europejskiej do Rady i Parlamentu Europejskiego: Program haski: dziesięć priorytetów na najbliższe pięć lat; Partnerstwo na rzecz odnowy europejskiej w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, COM(2005) 184 końcowy

6.2 **Artykuł 6: Systemy łączności i wymiany informacji.** Wspólnotowe elementy systemów obejmują sprzęt komputerowy, oprogramowanie i połączenia sieciowe, wspólne dla wszystkich krajów uczestniczących. Pozostałe elementy (bazy danych, połączenia sieciowe między elementami wspólnotowymi a elementami nienależącymi do Wspólnoty, sprzęt i oprogramowanie potrzebne do działania systemów krajowych) traktowane są jako elementy **nienależące do Wspólnoty**.

6.2.1 Klasyfikacja ta wydaje się poprawna, niemniej przepis zawarty w **pkcie 6**, stanowiący, że „Komisja może udostępnić systemy łączności i wymiany informacji na rzecz innych służb publicznych do celów podatkowych lub niezwiązanych z podatkami, pod warunkiem wniesienia wkładu finansowego do budżetu programu” budzi pewne wątpliwości. **Stwierdzenie „lub niezwiązanych z podatkami” jest nieco dwuznaczne. Komisja powinna określić, „którym” administracjom zezwoli się na otrzymywanie informacji, jakie gwarancje mają być wcześniej udzielone i jakie kontrole należy przeprowadzić. Aby rozwiązać wszelkie wątpliwości, Komitet proponuje wprowadzenie zapisu określającego, że informacje mogą być dostarczane jedynie w ramach programu współpracy sądowej, pod warunkiem udzielenia gwarancji**

przewidzianych w obowiązujących zasadach i stałego poszanowania przepisów chroniących prywatność.

6.2.2 Komitet uważa, że przepis ten powinien być bardziej precyzyjnie sformułowany. Na pierwszy rzut oka nie wydaje się, by Komisja była upoważniona do przekazywania jakimkolwiek stronom trzecim informacji posiadanych przez dane państwo członkowskie, jeśli znajdują się one w bazie danych tego kraju. Jeżeli natomiast chodzi o informacje posiadane przez Komisję, rodzi się pytanie o to, czy może ona swobodnie dysponować takimi danymi bez zgody lub wiedzy państw członkowskich. Innymi słowy, czy dane otrzymywane przez Komisję lub opracowane na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie stają się automatycznie jej własnością? Jakie kryteria są podstawą ustalania kosztów do pokrycia przez strony trzecie, które chcą uzyskać dostęp do danych, i kto będzie pobierał owe opłaty? Czy dane posiadane przez Komisję mogą być przekazywane w każdym wypadku stronom trzecim bez uprzedniego lub późniejszego informowania o takim fakcie państw członkowskich? Zdaniem Komitetu są to pytania o podstawowym znaczeniu, wymagające odpowiedzi, która wyjaśni bez dwuznaczności stanowisko Komisji.

Bruksela, 17 stycznia 2007 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Dimitris DIMITRIADIS